

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το ΚΚΕ ιδρύθηκε το 1918, ως ώριμος καρπός της ανάπτυξης του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, κάτω και από την επίδραση της Μεγάλης Οχτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης του 1917 στη Ρωσία. Είναι το συνειδητό, οργανωμένο, πρωτοπόρο τμήμα της εργατικής τάξης που έχει στρατηγικό στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Η πολύχρονη θετική και αρνητική πείρα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος και του ΚΚΕ επιβεβαιώνει ότι η εργατική τάξη δεν μπορεί να εκπληρώσει την ιστορική της αποστολή, αν δεν έχει το δικό της γερό, καλά οργανωμένο και θεωρητικά εξοπλισμένο κόμμα, το Κομμουνιστικό Κόμμα.

Το ΚΚΕ καθοδηγείται από την επαναστατική κοσμοθεωρία του μαρξισμού - λενινισμού. Παρακολουθώντας συστηματικά τα νέα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύγματα, επιχειρεί τη διαλεκτική - υλιστική ερμηνεία των εξελίξεων, τη γενίκευση της πείρας του εργατικού και λαϊκού κινήματος με θεμέλιο την κομμουνιστική ιδεολογία και κριτήριο την ανάγκη απελευθέρωσης της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση. Αντιπάλεψε τις αντιδραστικές θεωρίες, όπως της «ψωροκώσταινας», της «κατωτερότητας της γυναίκας», τις ρατσιστικές θεωρίες, τον εθνικισμό - κοσμοπολιτισμό του κεφαλαίου, το σκοταδισμό και τη μισαλλοδοξία. Αγωνίζεται για μια βαθιά ανθρωπιστική, επιστημονικά θεμελιωμένη λαϊκή Παιδεία. Με την ιδεολογία και τους αγώνες του ενέπνευσε τους ριζοσπάστες διανοούμενους και καλλιτέχνες, αναδείχθηκε συνεπής και σταθερός υπερασπιστής του ελληνικού λαϊκού πολιτισμού.

Από την ίδρυσή του, το ΚΚΕ είναι πιστό στην αρχή του προλεταριακού διεθνισμού. Υπερασπίστηκε τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στην ΕΣΣΔ, στις άλλες χώρες της Ευρώπης, της Ασίας, στην Κούβα. Συμμετείχε στην Κομμουνιστική Διεθνή, εκδήλωσε την αλληλεγγύη του στους αγώνες της παγκόσμιας εργατικής τάξης, στους λαούς που αγωνίζονταν για την εθνική τους απελευθέρωση, για το σοσιαλισμό. Σε κρίσιμες και δύσκολες φάσεις του αγώνα του, δέχτηκε τη διεθνιστική αλληλεγγύη και συμπαράσταση του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος. Παλεύει για την ανασυγκρότηση του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, ύστερα από την υποχώρηση και την κρίση που υπέστη και υποφέρει έως σήμερα, ιδιαίτερα μετά τη νίκη της αντεπανάστασης το 1989 - 1991.

Το ΚΚΕ, από την ίδρυσή του, στάθηκε στο πλευρό της νεολαίας της χώρας μας. Έδειξε φροντίδα για τα προβλήματα και το μέλλον της. Εξακολουθεί να προσβλέπει με εμπιστοσύνη στο πρόσωπο της νέας γενιάς, στις δυνατότητές της να συμβάλει στην οικοδόμηση του σοσιαλιστικού μέλλοντος.

Η όλη ιστορική διαδρομή του ΚΚΕ καταξιώνει την αναγκαιότητα ύπαρξής του στην ελληνική κοινωνία. Το ΚΚΕ δεν έχασε την ιστορική του συνέχεια. Αντιπάλεψε τον οπορτουνισμό και το λικβινταρισμό στις γραμμές του και κατόρθωσε να βγάλει συμπεράσματα από την 95χρονη δράση του. Κατόρθωσε, μέσα σε δύσκολες συνθήκες, να διατηρήσει τον επαναστατικό του χαρακτήρα, ενώ ποτέ δε δίστασε να αναγνωρίσει λάθη, παρεκκλίσεις, να κάνει ανοιχτή αυτοκριτική μπροστά στο λαό.

Το ΚΚΕ, στην 95χρονη πορεία του, επέδειξε σταθερή προσήλωση σε θεμελιώδεις αρχές για ένα επαναστατικό εργατικό Κομμουνιστικό Κόμμα: Στην αναγνώριση του ηγετικού ρόλου της εργατικής τάξης στην κοινωνική εξέλιξη και στη μαρξιστική - λενινιστική ιδεολογία ως επαναστατική θεωρία για την επαναστατική πολιτική δράση. Δεν αποκήρυξε ποτέ την ταξική πάλη, τη σοσιαλιστική επανάσταση, τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Το ΚΚΕ άντεξε στη δίνη της νίκης της αντεπανάστασης στη Σοβιετική Ένωση και στα κράτη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην Ευρώπη και στην Ασία. Αυτή η αντοχή δεν είναι τυχαία. Σφυρηλατήθηκε μέσω ιστορικών δεσμών αίματος με την εργατική τάξη και τη φτωχή αγροτιά από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής του.

Από το 1918, το ΚΚΕ έδωσε πολιτικό περιεχόμενο στους εργατικούς αγώνες ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, με τίμημα πολλούς νεκρούς, βασανισθέντες και διωκόμενους. Στις πρώτες δεκαετίες της ύπαρξής του, αντιμετώπισε την κρατική καταστολή απ' όλες τις μορφές της αστικής εξουσίας (κοινοβουλευτικές, δικτατορικές) με επιμονή στην οργάνωση της εργατικής τάξης, με θετικά αποτελέσματα για το λαϊκό κίνημα. Έδειξε αντοχή στις ιδιαίτερα σκληρές συνθήκες παρανομίας σε διάφορες περιόδους. Πρωτοστάτησε στον ένοπλο αγώνα ενάντια στην τριπλή κατοχή με την Αντίσταση του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ. Δύο φορές, το Δεκέμβριο του 1944 και στην τριχρόνη πάλη (1946 - 1949) του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), το εργατικό κίνημα με επικεφαλής το ΚΚΕ και το σύμμαχο αγροτικό κίνημα συγκρούστηκαν ένοπλα με την αστική εξουσία, την οποία στήριξαν με άμεση στρατιωτική ιμπεριαλιστική επέμβαση η Μ. Βρετανία αρχικά και οι ΗΠΑ στη συνέχεια.

Στην 95χρονη πορεία του, αντιπάλεψε την αντίληψη συνεργασίας εκμεταλλευτών και εκμεταλλευομένων, την υποταγή στους εκμεταλλευτές, υπερασπίστηκε τις εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις.

Οι βαθιές ιστορικές ρίζες του ΚΚΕ στην εργατική τάξη και στο λαό και η σταθερή προσήλωση στις θεμελιώδεις αρχές του μαρξισμού - λενινισμού εξηγούν γιατί σε προηγούμενες κρίσεις - και ιδιαίτερα του 1968 και του 1991 - κατόρθωσε να εξασφαλίσει τη συνέχειά του, παρά την αποχώρηση μεγάλου μέρους των δυνάμεών του.

Το ΚΚΕ ανασυγκροτήθηκε οργανωτικά, ιδεολογικά, προγραμματικά σε όλη τη νέα περίοδο της Ιστορίας του, στηριγμένο στα πέντε Συνέδρια που μεσολάβησαν από την κρίση του 1991. Προϊόν αυτής της πορείας είναι το παρόν Πρόγραμμα που ψήφισε το 19ο Συνέδριο, το οποίο αναπτύσσει τη συνολική στρατηγική του ΚΚΕ για το σοσιαλισμό και τα βασικά καθήκοντα της ταξικής πάλης.

Ο σύγχρονος κόσμος και η θέση της Ελλάδας στο ιμπεριαλιστικό σύστημα

Οι αντεπαναστατικές ανατροπές των τελευταίων 30 χρόνων δεν αλλάζουν το χαρακτήρα της εποχής μας. Η σημερινή περίοδος, μεγάλης υποχώρησης του διεθνούς εργατικού κινήματος, είναι ιστορικά προσωρινή. Ζούμε στην εποχή της αναγκαιότητας για το πέρασμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, αφού είναι ώριμες οι υλικές προϋποθέσεις για τη σοσιαλιστική οργάνωση της παραγωγής και της κοινωνίας. Απορρέει από την ωρίμανση του κοινωνικού χαρακτήρα της εργασίας και την όξυνση της αντίθεσής του με την καπιταλιστική ιδιοκτησία. Αυτή η αντίφαση έχει φέρει τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής σε πλήρη αντίθεση με τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες. Η ωρίμανση των υλικών προϋποθέσεων δεν καθορίζεται από το συσχετισμό δυνάμεων.

Το ιστορικό πισωγύρισμα στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης συνοδεύεται από μαζική είσοδο φτηνής εργατικής δύναμης στη διεθνή καπιταλιστική αγορά (από Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική, Αν. Ευρώπη κ.λπ.), απαξίωση της εργατικής δύναμης στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες (χώρες ΟΟΣΑ), καθώς και από την εκδήλωση σε αυτές και γενικευμένης απόλυτης εξαθλίωσης της εργατικής τάξης, την ένταση της επίθεσης του κεφαλαίου σε διεθνή κλίμακα.

Με τη βαθιά κρίση υπερσυσώρευσης κεφαλαίου του 2008 - 2009, που σε αρκετές καπιταλιστικές οικονομίες ουσιαστικά δεν ξεπεράστηκε, έγινε πιο φανερή η τάση σημαντικών αλλαγών στο συσχετισμό μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών, υπό την επίδραση του νόμου της ανισόμετρης καπιταλιστικής ανάπτυξης. Αυτή η τάση αφορά και τις ανώτερες βαθμίδες της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας.

Οι ΗΠΑ παραμένουν η πρώτη οικονομική δύναμη, αλλά με σημαντική μείωση του μεριδίου τους στο Παγκόσμιο Ακαθάριστο Προϊόν. Μέχρι το 2008, η Ευρωζώνη συνολικά διατηρούσε τη δεύτερη θέση στη διεθνή καπιταλιστική αγορά, θέση που έχασε μετά την κρίση. Ηδη η Κίνα έχει αναδειχθεί σε δεύτερη οικονομική δύναμη, έχει ισχυροποιηθεί η συμμαχία BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική) στις διεθνείς καπιταλιστικές ενώσεις, όπως το ΔΝΤ, το G-20. Η αλλαγή στο συσχετισμό μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών επιφέρει αλλαγές και στις μεταξύ τους συμμαχίες, αφού οξύνονται οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις για τον έλεγχο και το ξαναμοίρασμα εδαφών και αγορών, ζωνών οικονομικής επιρροής, κυρίως ενεργειακών και πλουτοπαραγωγικών πηγών, δρόμων μεταφοράς εμπορευμάτων.

Οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, που οδήγησαν στο παρελθόν σε δεκάδες τοπικούς, περιφερειακούς και σε δύο παγκόσμιους πολέμους, συνεχίζουν να οδηγούν σε σκληρές συγκρούσεις, οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές, ανεξάρτητα από τη σύνθεση ή ανασύνθεση, τις αλλαγές στη δομή και στο πλαίσιο στόχων διεθνικών ιμπεριαλιστικών ενώσεων, τη λεγόμενη νέα «αρχιτεκτονική» τους. Άλλωστε, «ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα», ιδιαίτερα σε συνθήκες βαθιάς κρίσης υπερσυσώρευσης κεφαλαίου και σημαντικών αλλαγών στο συσχετισμό των δυνάμεων του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος, όπου το ξαναμοίρασμα των αγορών σπανίως γίνεται αναίμακτα.

Η περιοδική εκδήλωση των κρίσεων υπερσυσώρευσης κεφαλαίου θέτει σε δοκιμασία τη συνοχή της Ευρωζώνης, ως νομισματικής ένωσης οικονομιών κρατών - μελών με βαθιές ανισομετρίες στην ανάπτυξη και διάρθρωση της βιομηχανικής παραγωγής, στην παραγωγικότητα και τη θέση τους στην ευρωενωσιακή και στη διεθνή αγορά.

Η τάση ενδυνάμωσης της αλληλεξάρτησης των οικονομιών των κρατών στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν οδηγεί σε υποχώρηση του ρόλου του αστικού κράτους, όπως ισχυρίζονται οι διάφορες θεωρητικές παραλλαγές της «παγκοσμιοποίησης».

Σε κάθε περίπτωση, το μέλλον της ΕΕ και της Ευρωζώνης δεν καθορίζεται μόνο από τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, γιατί οι αντιθέσεις έχουν τη δική τους δυναμική. Οποιαδήποτε επιλογή της αστικής διαχείρισης θα έρχεται σε σύγκρουση με τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε όλα τα κράτη - μέλη της Ευρωζώνης.

Η κρίση ανέδειξε ακόμα πιο έντονα τα ιστορικά όρια του καπιταλιστικού συστήματος. Οξύνονται οι αντιφάσεις και οι δυσκολίες της αστικής πολιτικής διαχείρισης της κρίσης και γενικότερα της δυσκολίας για πέρασμα σε νέο κύκλο διευρυμένης αναπαραγωγής του κοινωνικού κεφαλαίου.

Ο καπιταλισμός στην Ελλάδα βρίσκεται στο ιμπεριαλιστικό στάδιο ανάπτυξής του, σε ενδιάμεση θέση στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα, με ισχυρές ανισότητες εξαρτήσεις από τις ΗΠΑ και την ΕΕ.

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ στις αρχές της δεκαετίας του 1980 επιτάχυνε την προσαρμογή της στη δυτικοευρωπαϊκή αγορά, διαδικασία που συνεχίστηκε με την ένταξή της στην ΕΕ το 1991 και στην Ευρωζώνη το 2001. Με τη συμμετοχή στις αναδιαρθρώσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και άλλων ιμπεριαλιστικών διακρατικών συμμαχιών, το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος εντάχθηκε πιο οργανικά στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Αρχικά, η αστική τάξη της Ελλάδας επωφελήθηκε από την αντεπαναστατική ανατροπή στις γειτονικές βαλκανικές χώρες και από την ένταξη στην ΕΕ, πέτυχε σημαντική συσσώρευση και εξαγωγή κεφαλαίων σε άμεσες επενδύσεις που συνέβαλαν στην ισχυροποίηση ελληνικών επιχειρήσεων και μονοπωλιακών ομίλων.

Οι εξαγωγές κεφαλαίων επεκτάθηκαν και σε Τουρκία, Αίγυπτο, Ουκρανία, Κίνα, αλλά και Βρετανία, ΗΠΑ και σε άλλες χώρες. Συμμετείχε ενεργά σε όλες τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους, όπως ενάντια στη Γιουγκοσλαβία, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στη Λιβυή κ.α.

Τη δεκαετία που προηγήθηκε από την εκδήλωση της εξελισσόμενης κρίσης, η ελληνική οικονομία διατήρησε σημαντικά υψηλότερο ετήσιο ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ από τον αντίστοιχο της ΕΕ και της Ευρωζώνης, χωρίς να αλλάξει ουσιαστικά η θέση της σε αυτήν. Όμως αναβάθμισε τη θέση της στα Βαλκάνια.

Μετά την εκδήλωση της κρίσης, επιδεινώθηκε η θέση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας στο πλαίσιο της Ευρωζώνης, της ΕΕ και γενικότερα της διεθνούς ιμπεριαλιστικής πυραμίδας, γεγονός που δεν αναιρεί ότι η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ - ΕΕ εξυπηρέτησε τα πιο δυναμικά τμήματα του εγχώριου μονοπωλιακού κεφαλαίου και συνέβαλε στη θωράκιση της πολιτικής του εξουσίας.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, οι οικονομικοπολιτικές και πολιτικοστρατιωτικές εξαρτήσεις από την ΕΕ και τις ΗΠΑ περιορίζουν τα περιθώρια αυτοτελών ελιγμών της αστικής τάξης της Ελλάδας, καθώς όλες οι συμμαχικές σχέσεις του κεφαλαίου διέπονται από τον ανταγωνισμό, την ανισομετρία και συνεπώς την πλεονεκτική θέση του ισχυρότερου, διαμορφώνονται ως σχέσεις ανισότιμης αλληλεξάρτησης.

Οι ενδοαστικές αντιθέσεις μέχρι τώρα δεν αναιρούν τη στρατηγική επιλογή ένταξης στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, αν και εξελίσσεται αντιφατικά η συμπόρευση μέσα στην Ευρωζώνη, ενώ ταυτόχρονα ενισχύεται και η τάση ενδυνάμωσης των σχέσεων με άλλα κέντρα (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα).

Μεγαλώνουν οι κίνδυνοι στην ευρύτερη περιοχή, από τα Βαλκάνια έως τη Μέση Ανατολή, για γενικευμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και εμπλοκή της Ελλάδας.

Η πάλη, για την υπεράσπιση των συνόρων, των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, είναι αναπόσπαστη από την πάλη για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου. Δεν έχει καμία σχέση με την υπεράσπιση των σχεδίων του ενός ή άλλου ιμπεριαλιστικού πόλου, της κερδοφορίας του ενός ή του άλλου μονοπωλιακού ομίλου.

Η υλική βάση της αναγκαιότητας του σοσιαλισμού στην Ελλάδα

Ο ελληνικός λαός θα απαλλαγεί από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και των ιμπεριαλιστικών ενώσεων, όταν η εργατική τάξη με τους συμμάχους της πραγματοποιήσει τη σοσιαλιστική επανάσταση και προχωρήσει στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Ο στρατηγικός στόχος του ΚΚΕ είναι η κατάκτηση της επαναστατικής εργατικής εξουσίας, της δικτατορίας του προλεταριάτου, για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση ως ανώριμη βαθμίδα της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Η επαναστατική αλλαγή στην Ελλάδα θα είναι σοσιαλιστική.

Κινητήριες δυνάμεις της σοσιαλιστικής επανάστασης θα είναι η εργατική τάξη ως η ηγετική δύναμη, οι μισοπρολετάριοι, τα καταπιεσμένα λαϊκά στρώματα των αυτοαπασχολούμενων στην πόλη, η φτωχή αγροτιά, που πλήττονται από τα μονοπώλια, γι' αυτό έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την κατάργησή τους, την κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, από την ανατροπή της εξουσίας της, έχουν συμφέρον από τις νέες σχέσεις παραγωγής.

Στην τελευταία εικοσαετία αναπτύχθηκαν περισσότερο οι ήδη ώριμες υλικές προϋποθέσεις για το σοσιαλισμό στην Ελλάδα. Επεκτάθηκαν και ισχυροποιήθηκαν οι καπιταλιστικές σχέσεις στην αγροτική παραγωγή, στην Παιδεία, στην Υγεία, στον Πολιτισμό, στον Αθλητισμό, στα ΜΜΕ. Έγινε μεγαλύτερη συγκέντρωση μισθωτής εργασίας και κεφαλαίου στη μεταποίηση, στο εμπόριο, στις Κατασκευές, στον Τουρισμό. Με την κατάργηση του κρατικού μονοπωλίου στις Τηλεπικοινωνίες και σε μονοπωλημένα τμήματα της Ενέργειας και των Μεταφορών αναπτύχθηκαν επιχειρήσεις ιδιωτικού κεφαλαίου.

Η μισθωτή εργασία αυξήθηκε σημαντικά ως ποσοστό στο σύνολο της απασχόλησης, ενώ παρέμεινε σταθερός ο αριθμός των αυτοαπασχολούμενων, καθώς η μείωση σε ένα τμήμα τους συνοδεύτηκε με αύξησή τους στον τομέα των υπηρεσιών.

Η πολύ μεγάλη συρρίκνωση της βιομηχανικής παραγωγής και των κατασκευών, λόγω της παρατεταμένης κρίσης, εκτόξευσε την ανεργία και την απόλυτη εξαθλίωση - ακραία φτώχεια, δημιούργησε πρόβλημα αστέγων. Εκρηκτικές είναι οι διαστάσεις της ανεργίας των νέων και των μακροχρόνια ανέργων.

Βεβαίως, η κρίση δεν εκδηλώνεται ισόμετρα σε όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. Υπάρχουν κλάδοι και επιχειρήσεις που εμφανίζουν συγκράτηση ή αύξηση κερδών, μικρή μείωση, συγκράτηση ή και αύξηση της παραγωγής που είχαν πριν την εκδήλωση της κρίσης.

Απότομα διευρύνθηκε το χάσμα ανάμεσα στις σύγχρονες εργατικές και λαϊκές ανάγκες και στην ικανοποίησή τους. Ο παρασιτισμός, η σήψη του μονοπωλιακού καπιταλισμού εκδηλώθηκαν σε όλους τους κλάδους της παραγωγής, στο Εμπόριο, στην κυκλοφορία του χρηματικού κεφαλαίου, σε όλες τις δομές οργάνωσης της καπιταλιστικής κοινωνίας, σε όλους τους θεσμούς του συστήματος, πήραν τη μορφή της χρηματιστικής υπερκερδοσκοπίας, της απάτης, της κατάχρησης, της διαφθοράς, των καταστροφών, όπως με τη ρύπανση και μόλυνση στη διατροφική παραγωγική αλυσίδα, στα νερά, στην ατμόσφαιρα, στα δάση, στον αιγιαλό. Επεκτάθηκε η πιο παρασιτική κερδοσκοπία, όπως το εμπόριο ναρκωτικών, η οργανωμένη πορνεία γυναικών και παιδιών κ.ά. Έγινε έκδηλη η διαπλοκή των κέντρων του παράνομου χρηματισμού με βουλευτές και υπουργούς, με όργανα της εξουσίας, η διαπλοκή των κέντρων του οργανωμένου εγκλήματος με τις αρχές δίωξης.

Παράλληλα, οι αλλαγές στη δομή, στο περιεχόμενο και στην έκταση τομέων του αστικού κράτους, που υπηρετούν στρατηγικές ανάγκες αναπαραγωγής του κεφαλαίου, δημιουργούν δυσκολίες στην πολιτική κοινωνικών συμμαχιών της άρχουσας τάξης, όξυνση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου - μισθωτής εργασίας.

Η επιτάχυνση των αναδιαρθρώσεων συρρικνώνει το στρώμα της εργατικής αριστοκρατίας και της κρατικής υπαλληλίας και δυσχεραίνει την προσπάθεια της αστικής πολιτικής για χειραγώγηση του εργατικού κινήματος, για ενσωμάτωση μεγάλων τμημάτων της μισθωτής εργασίας, όπως προηγούμενα.

Απ' όλες τις πτυχές της οικονομικής και κοινωνικής ζωής προβάλλει οξυμένα η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της εργασίας και την ατομική καπιταλιστική ιδιοποίηση του μεγαλύτερου μέρους των αποτελεσμάτων της, λόγω της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Προβάλλει επιτακτικά η ανάγκη της κοινωνικής ιδιοκτησίας, του κεντρικού σχεδιασμού με εργατική εξουσία. Από την άποψη των υλικών συνθηκών, ο σοσιαλισμός είναι αναγκαίος και επίκαιρος όσο ποτέ άλλοτε.

Από την ιστορική εποχή του καπιταλισμού, από το επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού στην Ελλάδα, την όξυνση της βασικής αντίθεσης και του συνόλου των αντιθέσεών του, προκύπτει ότι στην Ελλάδα υπάρχουν οι υλικές προϋποθέσεις για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση, η οποία μπορεί να διασφαλίσει την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών που συνεχώς διευρύνονται.

Η Ελλάδα έχει σήμερα μεγάλες αναξιοποίητες παραγωγικές δυνατότητες που μπορούν να απελευθερωθούν μόνο με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής από την εργατική εξουσία, με κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό της παραγωγής. Διαθέτει έμπειρο, πολυάριθμο εργατικό δυναμικό, ακόμα και υψηλής τεχνολογικής και επιστημονικής ειδίκευσης. Διαθέτει σημαντικές εγχώριες ενεργειακές πηγές, αξιόλογο ορυκτό πλούτο, βιομηχανική, βιοτεχνική και αγροτική παραγωγή, μπορεί να καλύψει μεγάλο μέρος των λαϊκών αναγκών, όπως των διατροφικών και ενεργειακών, των μεταφορών, των

κατασκευών δημόσιων έργων υποδομής και λαϊκής στέγης. Η αγροτική παραγωγή μπορεί να στηρίξει διάφορους κλάδους της βιομηχανίας.

Τα καθήκοντα του ΚΚΕ για τη σοσιαλιστική επανάσταση

Το ΚΚΕ δρα στην κατεύθυνση της προετοιμασίας του υποκειμενικού παράγοντα για την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης, αν και η χρονική περίοδος εκδήλωσής της προσδιορίζεται από αντικειμενικές προϋποθέσεις, την επαναστατική κατάσταση.

Η δράση του ΚΚΕ, σε μη επαναστατική κατάσταση, συμβάλλει αποφασιστικά στην προετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα (Κόμμα, εργατική τάξη, συμμαχίες) για επαναστατικές συνθήκες, για την πραγματοποίηση των στρατηγικών καθηκόντων του:

- Τη συσπείρωση της μεγάλης πλειοψηφίας της εργατικής τάξης με το ΚΚΕ, αποφασισμένης για την επανάσταση.
- Τη συμμαχία της εργατικής τάξης με τα καταπιεζόμενα στον καπιταλισμό λαϊκά στρώματα, άλλα να τραβηχτούν περισσότερο ή λιγότερο ενεργά στην επαναστατική πάλη κι άλλα να ουδετεροποιηθούν.
- Τη στήριξη του επαναστατημένου λαού από όσο το δυνατόν ευρύτερες δυνάμεις που αποσπώνται από το στρατό.
- Την εξασφάλιση της συντριπτικής υπεροχής των συσπειρωμένων με το ΚΚΕ επαναστατημένων δυνάμεων έναντι των αντιδραστικών αστικών και ταλαντευόμενων μικροαστικών στην αποφασιστική στιγμή και στα αποφασιστικά σημεία, σημαντικό πολιτικό και ταυτόχρονα οργανωτικό ζήτημα.

Τα παραπάνω καθήκοντα υλοποιούνται μόνο σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης, η υλοποίησή τους εξελίσσεται ταυτόχρονα, αλληλεπιδρούν, με κύριο και καθοριστικό το καθήκον συσπείρωσης της εργατικής πλειοψηφίας με το Κόμμα.

Ειδικότερα για την επαναστατική κατάσταση

Η επαναστατική κατάσταση είναι παράγοντας που διαμορφώνεται αντικειμενικά.

Συμπυκνώνει την αποδυνάμωση της αστικής εξουσίας («οι πάνω να μην μπορούν») και τη ραγδαία άνοδο των αγωνιστικών διαθέσεων και της πάλης των λαϊκών μαζών («οι κάτω») που δε θέλουν να ζήσουν με το συνηθισμένο τρόπο υποταγής τους στην εκμεταλλευτική εξουσία, ωθούμενες και από τη μεγάλη, μη διαχειρίσιμη από την αστική εξουσία, απότομη επιδείνωση του βιοτικού τους επιπέδου.

Σε αυτές τις συνθήκες, γίνεται καθοριστικός ο ρόλος της οργανωτικής και πολιτικής ετοιμότητας της πρωτοπορίας του εργατικού κινήματος, του Κομμουνιστικού Κόμματος, για τη συσπείρωση και τον επαναστατικό προσανατολισμό της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης, ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου, την προσέλευση πρωτοπόρων τμημάτων των λαϊκών στρωμάτων.

Δεν είναι δυνατό να προβλεφθούν οι παράγοντες που θα οδηγήσουν στην επαναστατική κατάσταση. Το βάθεμα της οικονομικής κρίσης, η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, που φτάνουν έως τις πολεμικές αναμετρήσεις, είναι δυνατό να δημιουργήσουν τέτοιες συνθήκες στην Ελλάδα.

Σε περίπτωση ιμπεριαλιστικής πολεμικής εμπλοκής της Ελλάδας, είτε σε αμυντικό είτε σε επιθετικό πόλεμο, το Κόμμα πρέπει να ηγηθεί της αυτοτελούς οργάνωσης της εργατικής - λαϊκής πάλης με όλες τις μορφές, ώστε να οδηγήσει σε ολοκληρωτική ήττα της αστικής τάξης, εγχώριας και ξένης ως εισβολέα, έμπρακτα να συνδεθεί με την κατάκτηση της εξουσίας. Με την πρωτοβουλία και καθοδήγηση του Κόμματος να συγκροτηθεί εργατικό - λαϊκό μέτωπο με όλες τις μορφές δράσης, με σύνθημα: Ο λαός θα δώσει την ελευθερία και τη διέξοδο από το καπιταλιστικό σύστημα που, όσο κυριαρχεί, φέρνει τον πόλεμο και την «ειρήνη» με το πιστόλι στον κρόταφο.

Κατά τη διάρκεια της επαναστατικής διαδικασίας, η εργατική τάξη με τους συμμάχους της διαμορφώνει ως φύτρα τα όργανα της εργατικής εξουσίας.

Η δυνατότητα ωρίμανσης της επαναστατικής κατάστασης, διεξαγωγής και νίκης της σοσιαλιστικής επανάστασης, αρχικά σε μια χώρα ή σε μια ομάδα χωρών, προκύπτει από τη λειτουργία του νόμου της ανισόμετρης οικονομικής και πολιτικής ανάπτυξης του καπιταλισμού. Οι προϋποθέσεις, για να τεθεί η σοσιαλιστική επανάσταση στην ημερήσια διάταξη, δεν ωριμάζουν ταυτόχρονα σε παγκόσμιο επίπεδο. Η ιμπεριαλιστική αλυσίδα θα σπάσει στον πιο αδύνατο κρίκο της.

Η οικονομική κρίση και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι είναι κοινές απειλές για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα κάθε καπιταλιστικής κοινωνίας. Αυτή είναι η αντικειμενική δυνατότητα, το επαναστατικό κίνημα σε μια χώρα να στηριχτεί και στη δράση του επαναστατικού κινήματος σε άλλη χώρα, ιδιαίτερα στις γειτονικές, στην ευρύτερη περιφέρεια. Ταυτόχρονα, η πορεία της ταξικής πάλης στην κάθε ξεχωριστή χώρα ασκεί επίδραση στο διεθνή περίγυρο, έχει ευρύτερο αντίκτυπο σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο. Από αυτό προκύπτει και η ανάγκη σχεδιασμένης και συντονισμένης κοινής δράσης απέναντι σε κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία που θα έχει ως στόχο την κατάπνιξη της επανάστασης σε μια χώρα, προκύπτει η δυνατότητα να διαμορφωθούν συνθήκες σοσιαλιστικής νίκης σε ομάδα χωρών.

Ειδικότερα για το επαναστατικό εργατικό - λαϊκό μέτωπο

Η συσπείρωση της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης με το ΚΚΕ και η προσέλκυση πρωτοπόρων τμημάτων των λαϊκών στρωμάτων θα περάσει από διάφορες φάσεις. Το εργατικό κίνημα, τα κινήματα των αυτοαπασχολούμενων στις πόλεις και των αγροτών και η μορφή έκφρασης της συμμαχίας τους (Λαϊκή Συμμαχία) με αντιμονοπωλιακούς - αντικαπιταλιστικούς στόχους, με την πρωτοπόρα δράση των δυνάμεων του ΚΚΕ σε μη επαναστατικές συνθήκες, αποτελούν το πρόπλασμα για τη διαμόρφωση του επαναστατικού εργατικού - λαϊκού μετώπου σε επαναστατικές συνθήκες. Οι εργατικές και λαϊκές μάζες, μέσα από την πείρα της συμμετοχής τους στην οργάνωση της πάλης σε κατεύθυνση σύγκρουσης με τη στρατηγική του κεφαλαίου, θα πείθονται για την ανάγκη να πάρει η οργάνωση και η αντιπαράθεσή τους χαρακτήρα εφ' όλης της ύλης και με όλες τις μορφές σύγκρουσης με την οικονομική, πολιτική κυριαρχία του κεφαλαίου.

Σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης, το επαναστατικό εργατικό - λαϊκό μέτωπο με όλες τις μορφές δράσης του μπορεί να γίνει το κέντρο της λαϊκής εξέγερσης ενάντια στην καπιταλιστική εξουσία, υπερισχύοντας σε βασικές περιοχές, ιδιαίτερα στα βιομηχανικά - εμπορικά - συγκοινωνιακά κέντρα, κέντρα επικοινωνιών - ενέργειας, ώστε να επιτευχθεί η πλήρης αδρανοποίηση των μηχανισμών της αστικής εξουσίας και η εξουδετέρωσή τους, η ανατροπή της δικτατορίας της αστικής τάξης, η ανάδειξη και επικράτηση των λαογέννητων επαναστατικών θεσμών, που παίρνουν στα χέρια τους τη νέα οργάνωση της κοινωνίας, η εγκαθίδρυση της επαναστατικής εργατικής εξουσίας.

Στην επαναστατική διαδικασία διαρκής θα είναι η επίδραση των ομορτιστικών και ρεφορμιστικών θέσεων, η ανάγκη διαπάλης με αυτές, η περιθωριοποίησή τους μέσα στο εργατικό - λαϊκό μέτωπο.

Στις συνθήκες της επαναστατικής κατάστασης, το εργατικό - λαϊκό μέτωπο εκφράζεται και με επιτροπές περιφρούρησης των απεργιακών και άλλων μορφών εξέγερσης. Αποκτά την ικανότητα και τα μέσα, για να περιφρουρεί την επανάσταση σε όλες τις φάσεις της, να επιβάλλει τον εργατικό έλεγχο στα εργοστάσια, στις τράπεζες, στην αγροτική παραγωγή μαζί με τους φτωχούς αγρότες, για τη σίτιση του λαού, για την αντιμετώπιση των ποικιλόμορφων μηχανισμών της αντίδρασης.

Το επαναστατικό εργατικό - λαϊκό μέτωπο αποκτά την ικανότητα να αντιτάσσει τη δική του βία ενάντια στη βία του κεφαλαίου, την ικανότητα να επιδρά παραλυτικά στα επιτελεία του ταξικού αντιπάλου, να αδρανοποιεί τα αντεπαναστατικά σχέδιά του, να τα αποκόβει από την ενεργό στήριξη του ανθρώπινου δυναμικού, εκείνου που έχει εργατική - λαϊκή καταγωγή. Έχει την ικανότητα να εκφράζει και να εντάσσει σε αυτήν την κατεύθυνση της πάλης τα φτωχά τμήματα των αγροτών, τα λαϊκά τμήματα των αυτοαπασχολούμενων στις πόλεις, των μισοπρολετάρων, των ανέργων, των μεταναστών.

Οι σοσιαλιστικές επαναστάσεις του 21ου αιώνα, συγκρινόμενες με τις αστικές επαναστάσεις του 18ου και του 19ου αιώνα, ακόμα και με τις σοσιαλιστικές επαναστάσεις του 20ού αιώνα, θα αντιμετωπίσουν πολύ πιο οργανωμένη κατασταλτική μηχανή, τεχνολογικά πιο αναπτυγμένα μέσα πληροφόρησης, μαζικής καταστροφής. Θα αντιμετωπίσουν τους μηχανισμούς της κρατικής καπιταλιστικής βίας που είναι ενταγμένοι σε διακρατικές δομές, όπως το ΝΑΤΟ, ο Ευρωστρατός, η Ευρωαστυνομία και Ευρωχωροφυλακή κ.λπ.

Παρά την τεχνολογική εξέλιξη, δεν παύει ο άνθρωπος να αποτελεί τον αποφασιστικό παράγοντα στη χρήση και στην αντιμετώπιση αυτών των μηχανισμών. Από αυτό προκύπτει και η δυνατότητα της εργατικής - λαϊκής δράσης για την εξουδετέρωση αυτών των μέσων και τη χρησιμοποίηση των νέων τεχνολογιών προς όφελος του επαναστατικού κινήματος.

Η κατάκτηση της εργατικής εξουσίας σε μία χώρα συμβάλλει στην ανάπτυξη του διεθνούς επαναστατικού εργατικού κινήματος, στη συμφιλίωση της εργατικής τάξης, των λαϊκών δυνάμεων, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, γλώσσα, πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά, στο συντονισμό της ταξικής πάλης σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, στη συγκρότηση επαναστατικών συμμαχιών,

ακόμα και για την υπεράσπιση της κάθε σοσιαλιστικής επανάστασης από τη διεθνή καπιταλιστική αντεπαναστατική δράση.

Ο καθοδηγητικός ρόλος του Κόμματος στην Επανάσταση

Το ΚΚΕ αναδεικνύεται έμπρακτα ως καθοδηγήτρια δύναμη μέσα στην επαναστατική διαδικασία, εφόσον διασφαλίσει την επαναστατική γραμμή και ικανότητά του και έχει Οργανώσεις στις μεγάλες παραγωγικές μονάδες, σε τομείς και υπηρεσίες που παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην ανατροπή της αστικής εξουσίας.

Η οργανωτική, ιδεολογική και πολιτική αυτοτέλεια του ΚΚΕ ισχύει σε όλες τις συνθήκες και σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα από τις μορφές μαζικής οργάνωσης της επαναστατημένης εργατικής τάξης, της συμμαχίας της με εξεγερμένους φτωχούς αγρότες και άλλους αυτοαπασχολούμενους.

Η ύπαρξη γερών Κομματικών και ΚΝίτικων Οργανώσεων εξασφαλίζει τη διαμόρφωση κομματικών μελών και ΚΝιτών ικανών να διοχετεύουν τις ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις του Κόμματος, κυρίως στους μεγάλους εργασιακούς χώρους και στους χώρους μαθητείας, αλλά και στις μαζικές οργανώσεις, να εμπνέουν εμπιστοσύνη, να αποτελούν παράδειγμα πρωτοπόρας, ανιδιοτελούς και με αυτοθυσία δράσης, να αξιοποιούν την πρωτοβουλία δυνάμεων σε δράση, αντιπαλεύοντας το ρεφορμισμό - οπορτουניσμό και την εθνικοσοσιαλιστική (ναζιστική) - φασιστική δράση.

Το Κόμμα παλεύει για την ενότητα της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, ανεξάρτητα από φυλή, εθνική καταγωγή και γλώσσα, πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά.

Η ετοιμότητα, ο υλικός και ιδεολογικός εξοπλισμός, η συνεχής διαπάλη με τον οπορτουניσμό είναι προϋποθέσεις για την αποτελεσματική καθοδήγηση της σύγκρουσης με τους μηχανισμούς της αστικής εξουσίας σε όλα τα επίπεδα.

Ο καθοδηγητικός ρόλος του Κόμματος στη συγκέντρωση δυνάμεων για την επανάσταση δε θα είναι ούτε μονόπρακτο έργο, ούτε μια ομαλά εξελισσόμενη διαδικασία. Θα διατρέχεται από ανοδικές και καθοδικές φάσεις, θα εκφράζεται στη συνειδητοποίηση της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης, στην αποκόλληση των μισοπρολετάρων, των φτωχών αγροτών και άλλων αυτοαπασχολούμενων από την αστική τάξη, τις μικροαστικές, οπορτουνιστικές επιρροές. Δεν είναι δυνατό να προβλεφθούν όλες οι φάσεις αυτής της διαδικασίας, όλοι οι παράγοντες επιτάχυνσης των εξελίξεων ή και επιβράδυνσής τους, η ακριβής κατάσταση κάθε τάξης και κοινωνικής ομάδας, ο συσχετισμός μέσα στις μαχόμενες δυνάμεις της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Η κατεύθυνση αυτής της διαδικασίας, η δυνατότητα του ΚΚΕ να καθοδηγεί δυνάμεις της επανάστασης και να επιταχύνει τις εξελίξεις θα κριθεί και από την ικανότητά του για έγκαιρες και αντικειμενικές εκτιμήσεις των εξελίξεων και ανάλογη παρέμβαση.

Ο καθοδηγητικός ρόλος του Κόμματος, στην πράξη και όχι διακηρυκτικά, υφίσταται και μετά από την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου ως πρώτη πράξη περάσματος της επαναστατικής διαδικασίας σε νέα περίοδο της ταξικής πάλης, τόσο για την κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων και τη διαμόρφωση των νέων σοσιαλιστικών όσο και για την αντιμετώπιση της εσωτερικής και εξωτερικής αναδιοργάνωσης της καπιταλιστικής βίας.

Το Κόμμα επιδιώκει, ώστε η επαναστατική εργατική εξουσία να στηριχτεί από τα επαναστατικά και λαϊκά κινήματα γειτονικών και άλλων χωρών έναντι των καπιταλιστικών κρατών που επιδιώκουν την ανατροπή της. Επιδιώκει διαμόρφωση κοινού επαναστατικού κέντρου τουλάχιστον μεταξύ γειτονικών χωρών, εφόσον υπάρξουν ανάλογες συνθήκες.

Το Κόμμα, σταθερά προσηλωμένο στον προλεταριακό διεθνισμό, εκφράζει έμπρακτα τη στήριξή του στο επαναστατικό κίνημα άλλων χωρών.

Εκπληρώνει το επαναστατικό του καθήκον χωρίς να το ακυρώνει στο όνομα των δυσκολιών του διεθνούς συσχετισμού στην ταξική πάλη, χωρίς να βλέπει το διεθνή συσχετισμό σε κατάσταση ηρεμίας, ακινησίας.

Ο σοσιαλισμός ως πρώτη, κατώτερη βαθμίδα του κομμουνισμού

Ο σοσιαλισμός ως πρώτη βαθμίδα του κομμουνιστικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού δεν είναι αυτόνομος σχηματισμός, είναι ανώριμος κομμουνισμός. Ισχύει ο βασικός νόμος του κομμουνιστικού τρόπου παραγωγής: Σχεδιασμένη παραγωγή για τη διευρυμένη ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών.

Μέσω του Κεντρικού Σχεδιασμού τίθενται στην υπηρεσία του ανθρώπου και των αναγκών του οι αναπτυξιακές δυνατότητες της χώρας, ό,τι έχει δημιουργήσει η ανθρώπινη δραστηριότητα σε Επιστήμη,

Τεχνολογία, Πολιτισμό, που διασφαλίζουν ένα ανώτερο επίπεδο ζωής, πνευματικής ανάπτυξης και καλλιέργειας. Εξαλείφεται η ανεργία, η εργασιακή ανασφάλεια, αυξάνεται ο ελεύθερος χρόνος, ώστε, εκτός των άλλων, ο εργαζόμενος λαός να έχει δυνατότητα να μετέχει ενεργά και να ασκεί τον εργατικό έλεγχο, να διασφαλίζεται ο χαρακτήρας της εργατικής εξουσίας.

Η σοσιαλιστική οικοδόμηση είναι μια ενιαία διαδικασία, η οποία ξεκινά με την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη. Αρχικά διαμορφώνεται ο νέος τρόπος παραγωγής, ο οποίος επικρατεί βασικά με την ολοκληρωτική κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων, της σχέσης κεφαλαίου - μισθωτής εργασίας.

- Κοινωνικοποιούνται τα μέσα παραγωγής στη βιομηχανία, στην ενέργεια - ύδρευση, στις τηλεπικοινωνίες, στις κατασκευές, επισκευές, στα μέσα μαζικής μεταφοράς, στο χονδρικό - λιανικό και εισαγωγικό - εξαγωγικό εμπόριο, στις συγκεντρωμένες τουριστικές - επισιτιστικές υποδομές.
- Κοινωνικοποιείται η γη, οι καπιταλιστικές αγροτικές εκμεταλλεύσεις.
- Καταργείται η ατομική ιδιοκτησία και η οικονομική δραστηριότητα στην εκπαίδευση, στην Υγεία - Πρόνοια, στον Πολιτισμό και στον Αθλητισμό, στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Οργανώνονται αποκλειστικά ως κοινωνικές υπηρεσίες.
- Η βιομηχανική και το μεγαλύτερο μέρος της αγροτικής παραγωγής πραγματοποιούνται με σχέσεις κοινωνικής ιδιοκτησίας, Κεντρικού Σχεδιασμού, εργατικού ελέγχου σε όλη την κλίμακα διεύθυνσης - διοίκησης.
- Η εργατική δύναμη παύει να είναι εμπόρευμα. Απαγορεύεται η χρησιμοποίηση ξένης εργασίας, δηλαδή η μίσθωση εργασίας από τους ακόμα κατέχοντες μεμονωμένα μέσα παραγωγής σε κλάδους που δεν υφίσταται υποχρεωτική κοινωνικοποίηση π.χ., στη βιοτεχνία, στην αγροτική παραγωγή, στον τουρισμό - επισιτισμό, σε ορισμένες βοηθητικές υπηρεσίες.
- Ο Κεντρικός Σχεδιασμός εντάσσει την εργατική δύναμη, τα μέσα παραγωγής, τις πρώτες και άλλες βιομηχανικές ύλες και πόρους, στην οργάνωση της παραγωγής, των κοινωνικών και διοικητικών υπηρεσιών.

Διαμορφώνονται κρατικές παραγωγικές μονάδες για την παραγωγή και επεξεργασία αγροτικών προϊόντων ως πρώτων υλών ή προϊόντων κατανάλωσης. Η ελληνική πραγματικότητα δεν απαιτεί αναδιανομή της γης. Οι μη κατέχοντες γη καλλιεργητές θα εργάζονται στις σοσιαλιστικές μονάδες αγροτικής, γεωργικής και κτηνοτροφικής παραγωγής. Το μέτρο της κοινωνικοποίησης της γης αποκλείει τη δυνατότητα συγκέντρωσης της γης, την αλλαγή χρήσης και εμπορευματοποίησή της από τους ατομικούς ή συνεταιρισμένους αγροτοπαραγωγούς.

Πρωθείται ο αγροτικός παραγωγικός συνεταιρισμός, ο οποίος έχει δικαίωμα χρήσης της κοινωνικοποιημένης γης ως παραγωγικού μέσου. Η ένταξη των μικροϊδιοκτητών αγροτών στον παραγωγικό συνεταιρισμό πραγματοποιείται εθελοντικά. Κίνητρα της συνεταιριστικοποίησης είναι: Η μείωση του κόστους παραγωγής μέσω των κοινών εργασιών καλλιέργειας και συλλογής των αγροτικών προϊόντων. Η προστασία της αγροτικής παραγωγής από ορισμένα φυσικά φαινόμενα μέσω των υποδομών του κράτους, της επιστημονικής και τεχνικής υποστήριξης. Η διάθεση της αγροτικής παραγωγής με τη συγκέντρωση, αποθήκευση - συντήρηση και μεταφορά της μέσω κεντρικού κρατικού μηχανισμού. Ο ισομερισμός του χρόνου εργασίας στη διάρκεια του έτους μέσω της επέκτασης της μηχανοποίησης και του κεντρικού συντονισμού για την αντιμετώπιση των έκτακτων εποχιακών αναγκών. Η αναμόρφωση του χωριού με στοιχεία της πόλης που αφορούν τη γενική εκπαίδευση, τα πλήρως εξοπλισμένα Κέντρα Υγείας, συνδεδεμένα με νοσοκομεία των κοντινών αστικών κέντρων, τις πολιτιστικές υποδομές, τις μεταφορές κ.λπ.

Στο βαθμό που, μέσω του παραγωγικού συνεταιρισμού, κοινωνικοποιείται η εργασία με τη χρησιμοποίηση μηχανοποιημένων μέσων παραγωγής και κοινών υποδομών, θα διαμορφώνονται και οι προϋποθέσεις για την άμεση ένταξη στην κοινωνική ιδιοκτησία και πλήρη ένταξη στον Κεντρικό Σχεδιασμό. Σε αυτήν την κατεύθυνση εξαλείφεται η αντίθεση μεταξύ πόλης και χωριού, βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής. Όφελος των πρώην συνεταιρισμένων είναι η βελτίωση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσής τους.

Ο καταμερισμός εργασίας στα κοινωνικοποιημένα μέσα παραγωγής γίνεται με βάση τον Κεντρικό Σχεδιασμό που οργανώνει την παραγωγή και τις κοινωνικές υπηρεσίες και προσδιορίζει τις αναλογίες της, κατανέμει τα προϊόντα, δηλαδή τις αξίες χρήσης, με στόχο την ικανοποίηση των διευρυμένων

κοινωνικών αναγκών. Είναι κεντρικά σχεδιασμένος καταμερισμός της κοινωνικής εργασίας και εντάσσει άμεσα -όχι μέσω της αγοράς- την ατομική εργασία, ως μέρος, στη συνολική κοινωνική εργασία.

Ο Κεντρικός Σχεδιασμός εκφράζει τη συνειδητή αποτύπωση αντικειμενικών αναλογιών της παραγωγής και κατανομής, την επιδίωξη για ολόπλευρη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Είναι κομμουνιστική σχέση παραγωγής και κατανομής που συνδέει τους εργαζόμενους με τα μέσα παραγωγής, τους σοσιαλιστικούς οργανισμούς. Συμπεριλαμβάνει συνειδητή σχεδιασμένη επιλογή κινήτρων και στόχων στην παραγωγή και αποβλέπει στη διευρυνόμενη ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών.

Δίνει προτεραιότητα στην παραγωγή μέσων παραγωγής, από την οποία εξαρτάται η ανάπτυξη της συνολικής παραγωγικής ικανότητας, του συνολικού τεχνολογικού εξοπλισμού, των κοινωνικών υπηρεσιών, σε τελευταία ανάλυση εξαρτάται η ικανότητα διευρυνόμενης αναπαραγωγής και ανόδου της κοινωνικής ευημερίας.

Το κάθε φορά σχέδιο πρέπει να εκφράζει σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό τις νομοτέλειες του Κεντρικού Σχεδιασμού και έτσι να προσεγγίζει τις αντικειμενικές αναλογίες της διευρυνόμενης σοσιαλιστικής συσσώρευσης και κοινωνικής ευημερίας.

Ο Κεντρικός Σχεδιασμός σε μεσοπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη βάση στοχεύει στη γενικευμένη ανάπτυξη της ικανότητας για εξειδικευμένη εργασία, αλλά και εναλλαγών στον τεχνικό καταμερισμό εργασίας, στη γενικευμένη ανάπτυξη της παραγωγικότητας της εργασίας και στη μείωση του εργασιμολογίου, στην προοπτική εξάλειψης της διαφοράς μεταξύ της εκτελεστικής και επιτελικής εργασίας, μεταξύ της χειρωνακτικής και πνευματικής.

Η αγροτική συνεταιριστική παραγωγή υπάγεται σ' ένα βαθμό στον Κεντρικό Σχεδιασμό, ο οποίος καθορίζει το μέρος της παραγωγής και την κρατική τιμή με την οποία γίνεται η συγκέντρωση του προϊόντος από το κράτος, καθώς και τις τιμές με τις οποίες πωλείται το προϊόν στις κρατικά οργανωμένες λαϊκές αγορές.

Ο Κεντρικός Σχεδιασμός οργανώνεται κατά κλάδο, μέσω ενιαίου κρατικού φορέα, διακλαδωμένου περιφερειακά και κατά κατηγορία. Στηρίζεται σε ένα σύνολο στόχων και κριτηρίων:

- Στην Ενέργεια: Ανάπτυξη υποδομής για τη μείωση του βαθμού της ενεργειακής εξάρτησης της Ελλάδας, εξασφάλιση επαρκούς και φθηνής λαϊκής κατανάλωσης, ασφάλεια των εργαζομένων του κλάδου, καθώς και των οικιστικών ζωνών, εξοικονόμηση ενέργειας και υψηλό βαθμό ενεργειακής απόδοσης. Προστασία της δημόσιας Υγείας και του περιβάλλοντος. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η ενεργειακή πολιτική έχει ως άξονες: Την αξιοποίηση όλων των εγχώριων πηγών ενέργειας, π.χ., λιγνίτη, υδροηλεκτρική, αιολική, ηλιακή, πετρέλαιο και φυσικό αέριο κ.λπ., τη συστηματική έρευνα και εξεύρεση νέων πηγών, την επιδίωξη διακρατικής αμοιβαία επωφελούς συνεργασίας.

- Στις Μεταφορές: Δίνεται προτεραιότητα στις μαζικές μεταφορές σε σχέση με τις ατομικές, στις χερσαίες σταθερής τροχιάς για το ηπειρωτικό τμήμα της χώρας, στις ακτοπλοϊκές για τις παράκτιες και νησιωτικές περιοχές. Αξιοποιείται ο κοινωνικοποιημένος τομέας της ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας για την κατασκευή, μετασκευή, επισκευή και συντήρηση σύγχρονων και ασφαλών πλοίων και σιδηροδρομικού υλικού.

Σχεδιάζονται, με κριτήριο τη διασυνδεδεμένη και συμπληρωματική λειτουργία τους, οι οδικές, αεροπορικές και όλες οι μορφές μαζικών μεταφορών, με στόχο τη γρήγορη και φθηνή μετακίνηση προσώπων και προϊόντων, την εξοικονόμηση ενέργειας και την ισόρροπη παρέμβαση του ανθρώπου στο περιβάλλον, τη σχεδιασμένη ανάπτυξη για την εξάλειψη της περιφερειακής ανισομετρίας, τον πλήρη έλεγχο της άμυνας και της ασφάλειας του σοσιαλιστικού κράτους. Προϋπόθεση είναι ο σχεδιασμός ανάλογων υποδομών - λιμάνια, αεροδρόμια, σιδηροδρομικοί σταθμοί, οδικοί άξονες - και της βιομηχανίας παραγωγής μεταφορικών μέσων.

- Στη Μεταποίηση και την Εξορυκτική Βιομηχανία: Δίνεται προτεραιότητα στην παραγωγή μέσων παραγωγής (π.χ. στις μηχανοκατασκευές), με τη συνδυασμένη αξιοποίηση της εξορυκτικής βιομηχανίας και την ανάπτυξη σχετικών κλάδων της μεταποίησης, με τη στήριξη της εγχώριας επιστημονικής έρευνας.

Η Ελλάδα διαθέτει σημαντικά αποθέματα σε μεταλλευτικούς ορυκτούς πόρους, όπως βωξίτη, μεταλλικά ορυκτά (χρυσό, νικέλιο, χαλκό), δομικούς ορυκτούς πόρους (περλίτη, λευκόλιθο, μάρμαρα κ.ά.).

Η εξόρυξη των ορυκτών πρώτων υλών θα συνδυαστεί με τη βιομηχανική επεξεργασία τους (π.χ. παραγωγή αλουμινίου και σχετικών εξαρτημάτων αλουμινίου), την ανάπτυξη της μεταλλευτικής και πετροχημικής βιομηχανίας, την παραγωγή μηχανημάτων και μέσων μεταφοράς, με στόχο τη μείωση της εξάρτησης από το εξωτερικό εμπόριο. Ανάλογα για κλάδους της μεταποίησης, όπως η χημική βιομηχανία.

Εξασφαλίζεται η ενιαία κρατική οργάνωση της παραγωγής στους κλάδους τροφίμων, ένδυσης, δέρματος, κλωστοϋφαντουργίας και άλλων προϊόντων ατομικής κατανάλωσης που αφορούν βασικές λαϊκές ανάγκες. Προωθείται η αναλογική σχέση μεταξύ του αγροτικού τομέα (συμπεριλαμβανομένης της κτηνοτροφίας και της αλιείας) και κλάδων της βιομηχανίας για την προμήθεια μέρους των αναγκαίων πρώτων υλών.

Η αγροτική παραγωγή θα στηριχτεί, αντίστοιχα, στην εγχώρια βιομηχανική παραγωγή λιπασμάτων, φυτοφαρμάκων, ζωοτροφών, γενετικού και πολλαπλασιαστικού υλικού κ.ά., γεωργικών μηχανημάτων, αρδευτικών υποδομών.

Μέσω της κρατικής βιομηχανίας παραγωγής φαρμάκων, υγειονομικού υλικού και βιοϊατρικής τεχνολογίας, επιδιώκεται η μέγιστη δυνατή αυτάρκεια για την παροχή δωρεάν φαρμάκων και άλλων φαρμακευτικώνσκευασμάτων με βάση τις λαϊκές ανάγκες.

- Στους τομείς Επικοινωνιών - Πληροφορικής: Αξιοποιούνται οι τεχνολογικές δυνατότητες για αναβάθμιση της παραγωγικής διαδικασίας, του επιστημονικού κεντρικού σχεδιασμού και του εργατικού ελέγχου στη βιομηχανία, στη διοίκηση, αλλά και στις κοινωνικές υπηρεσίες (τηλείατρική, τηλεκπαίδευση κ.λπ.). Ιεραρχείται η κατασκευή και αναβάθμιση των σχετικών έργων υποδομής για την ανάπτυξη της εγχώριας βιομηχανικής παραγωγής συστημάτων αυτοματισμού, πληροφορικής και τηλεπικοινωνιακού υλικού. Διασφαλίζεται η φθηνή, ταχεία, ασφαλής και καθολική πρόσβαση στην επικοινωνία, στην ενημέρωση, στην ψυχαγωγία.

- Χωροταξικός σχεδιασμός - κατασκευές: Χωροταξικό σχεδιασμό στη βάση των αποτελεσμάτων ερευνών για τη διάγνωση νέων αναγκών, την εκπόνηση κανονισμών και προδιαγραφών, καθώς και εθνικού σχεδίου διαχείρισης αποβλήτων, ολοκληρωμένης διαχείρισης των υδάτινων πόρων για την προστασία και την αξιοποίησή τους με κριτήριο τη λαϊκή ευημερία, τη διαμόρφωση πόλεων φιλικών στον άνθρωπο.

Ισόμετρη ανάπτυξη κατασκευών για την κάλυψη αναγκών στέγασης, δημόσιων έργων υποδομής, στήριξη της αγροτικής παραγωγής, της βιομηχανίας, των κοινωνικών υπηρεσιών. Η βιομηχανική παραγωγή μπορεί να καλύψει τις ανάγκες του κλάδου των κατασκευών σε τσιμέντο και δομικά υλικά. Διασφάλιση λαϊκής στέγης, σύγχρονων προδιαγραφών, σε συνδυασμό με αναμόρφωση των πόλεων, υποδομές στήριξης γρήγορης και ασφαλούς μεταφοράς, προστασίας από πλημμύρες, πυρκαγιές, σεισμούς. Διασφάλιση επαρκών πνευμόνων πρασίνου, σε συνδυασμό με ζώνες λαϊκού αθλητισμού, πολιτισμού και ψυχαγωγίας.

Με την ευθύνη του Κεντρικού Σχεδιασμού, κρατικοί οργανισμοί, ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ινστιτούτα κ.λπ., οργανώνουν την επιστημονική έρευνα για την ανάπτυξή του, την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, για τη διεύθυνση της κοινωνικής παραγωγής και των κοινωνικών υπηρεσιών, με στόχο την ανάπτυξη της κοινωνικής ευημερίας.

Διαμορφώνονται κρατικές κοινωνικές υποδομές που παρέχουν υψηλής ποιότητας κοινωνικές υπηρεσίες για την κάλυψη των αναγκών, που σήμερα αντιμετωπίζονται από το ατομικό και οικογενειακό νοικοκυριό, π.χ., εστιατόρια σε τόπους δουλειάς, σε σχολεία, υποδομές για ανάπαυση - ξεκούραση. Επίσης, διαμορφώνονται προνοιακά ιδρύματα - υποδομές υψηλού επιπέδου, που προστατεύουν, φροντίζουν, διασφαλίζουν προσωπική αξιοπρέπεια σε ανθρώπους που δεν μπορούν να αυτοεξυπηρετηθούν λόγω ηλικίας (ανήλικοι, ηλικιωμένοι) ή ασθένειας (ΑμΕΑ).

Παρέχεται σε όλα τα παιδιά προσχολικής ηλικίας δημόσια και δωρεάν Προσχολική Αγωγή, εξασφαλίζεται αποκλειστικά δημόσια δωρεάν γενική δωδεκάχρονη εκπαίδευση μέσα από έναν τύπο σχολείου με ενιαία δομή, πρόγραμμα, διοίκηση και λειτουργία, υλικοτεχνική υποδομή, ενιαία εκπαιδευμένο εξειδικευμένο προσωπικό. Τα συστήματα αξιολόγησης στοχεύουν στην εμπέδωση της γνώσης, στην ανάπτυξη διαλεκτικής - υλιστικής σκέψης, στην αυτοπειθαρχία και τη συλλογικότητα. Εξασφαλίζεται αποκλειστικά δημόσια δωρεάν επαγγελματική εκπαίδευση μετά από τη γενική (βασική) υποχρεωτική εκπαίδευση. Μέσα από ένα σύστημα ενιαίας ανώτατης, αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, διαμορφώνεται επιστημονικό δυναμικό κατάλληλο να ασκήσει τη διδασκαλία στα

εκπαιδευτικά ιδρύματα, να στελεχώσει ως υψηλά ειδικευμένο δυναμικό τους τομείς της έρευνας, την κοινωνικοποιημένη παραγωγή και τις κρατικές υπηρεσίες.

Ο Κεντρικός Σχεδιασμός διαμορφώνει όλες τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής πολιτιστικής δημιουργίας, για τη μαζική αναπαραγωγή και διάδοσή της, με στόχο την καθολική πρόσβαση στην τέχνη και την αισθητική αγωγή, τη δημιουργική διάσωση και ανάπτυξη της πολιτιστικής κληρονομιάς και τη συμβολή της Τέχνης στη διαμόρφωση κομμουνιστικής συνείδησης και στάσης για την ανάπτυξη της νέας κοινωνίας.

Καθιερώνεται αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα Υγείας και Πρόνοιας. Δίνεται ιδιαίτερο βάρος στην πρόληψη, παρέχονται υπηρεσίες για την εξασφάλιση της σωματικής και ψυχικής ευεξίας, της πνευματικής και πολιτιστικής ανάπτυξης του ανθρώπου, της διασφάλισης συνολικών περιβαλλοντικών και κοινωνικών συνθηκών που επηρεάζουν τη δημόσια Υγεία, την ικανότητα για εργασία και κοινωνική δράση. Μέχρι να εξαλειφθούν πλήρως ως κοινωνικό φαινόμενο οι εξαρτήσεις από ουσίες, υπάρχουν εξειδικευμένες κοινωνικές υπηρεσίες πρόληψης, θεραπείας και κοινωνικής ένταξης.

Αλλάζει ο ρόλος και η λειτουργία της Κεντρικής Τράπεζας. Η ρύθμιση της λειτουργίας του χρήματος ως μέσου κυκλοφορίας εμπορευμάτων περιορίζεται στην ανταλλαγή της σοσιαλιστικής παραγωγής με τη συνεταιρισμένη αγροτική παραγωγή, γενικότερα με την εμπορευματική παραγωγή ενός μέρους των καταναλωτικών προϊόντων που δεν παράγονται από σοσιαλιστικές παραγωγικές μονάδες μέχρι την πλήρη εξάλειψη κάθε μορφής ατομικής ιδιοκτησίας σε μέσα παραγωγής και ύπαρξης εμπορευματικής παραγωγής. Η Κεντρική Τράπεζα ελέγχει τις ανάλογες λειτουργίες ορισμένων εξειδικευμένων κρατικών πιστωτικών οργανισμών για τους αγροτικούς παραγωγικούς συνεταιρισμούς και ορισμένους ατομικούς εμπορευματοπαραγωγούς.

Η ανάπτυξη του Κεντρικού Σχεδιασμού και η επέκταση της κοινωνικής ιδιοκτησίας σε όλους τους τομείς καθιστά σταδιακά περιττό το χρήμα, όχι μόνο στο περιεχόμενο αλλά και στη μορφή, ως αποδεικτικό της ατομικής συμβολής στην κοινωνική εργασία και μέσο κατανομής του κοινωνικού προϊόντος που κατανέμεται με βάση την εργασία.

Η Κεντρική Τράπεζα αποκτά ρόλο στην άσκηση της γενικής κοινωνικής λογιστικής και συνδέεται με το όργανο και τους στόχους του Κεντρικού Σχεδιασμού. Η Κεντρική Τράπεζα ελέγχει τις διεθνείς συναλλαγές, διακρατικές εμπορικές και τουριστικές, για όσο θα υπάρχουν καπιταλιστικά κράτη στη Γη, συναλλαγές οι οποίες διεξάγονται αποκλειστικά από κρατικές υπηρεσίες. Ρυθμίζει τα αποθέματα του χρυσού ή άλλου εμπορεύματος με λειτουργία παγκόσμιου χρήματος ή άλλου γενικού αποθεματικού.

Η σοσιαλιστική οικοδόμηση είναι ασύμβατη με τη συμμετοχή της χώρας σε οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική ένωση, όπως είναι η ΕΕ και το ΝΑΤΟ, το ΔΝΤ, ο ΟΟΣΑ, με την ύπαρξη αμερικανοΝΑΤΟϊκών στρατιωτικών βάσεων. Η νέα εξουσία, ανάλογα με τις διεθνείς συνθήκες και τον περίγυρο της χώρας, θα επιδιώξει να αναπτυχθούν διακρατικές σχέσεις με αμοιβαίο όφελος ανάμεσα στην Ελλάδα και άλλες χώρες, ιδιαίτερα με χώρες που το επίπεδο ανάπτυξής τους, η φύση των προβλημάτων και των άμεσων συμφερόντων τους μπορούν να εξασφαλίσουν μια τέτοια αμοιβαία ωφέλιμη συνεργασία.

Το σοσιαλιστικό κράτος θα επιδιώξει συνεργασία με κράτη και λαούς, που αντικειμενικά έχουν άμεσο συμφέρον να αντισταθούν σε οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά κέντρα του ιμπεριαλισμού, πρώτ' απ' όλα με λαούς που οικοδομούν στις χώρες τους το σοσιαλισμό. Θα επιδιώξει να αξιοποιήσει κάθε πρόσφορο «ρήγμα» που θα υπάρξει στο ιμπεριαλιστικό «μέτωπο», εξαιτίας των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, για τη διαφύλαξη και ενίσχυση της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Η σοσιαλιστική Ελλάδα, πιστή στις αρχές του προλεταριακού διεθνισμού, θα αποτελέσει, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων της, στήριγμα για το παγκόσμιο, αντιιμπεριαλιστικό επαναστατικό, κομμουνιστικό κίνημα.

Η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών

Οι κοινωνικές ανάγκες προσδιορίζονται με βάση το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων που έχει επιτευχθεί τη δεδομένη ιστορική περίοδο.

Βασικές κοινωνικές ανάγκες (Παιδεία, Υγεία - Πρόνοια) καλύπτονται καθολικά δωρεάν, ενώ άλλο τμήμα τους καλύπτεται από μικρό σχετικά μέρος του εργασιακού χρηματικού εισοδήματος (στέγη, ενέργεια - ύδρευση - θέρμανση, μετακίνηση, διατροφή).

Χαρακτηριστικό της πρώτης βαθμίδας των κομμουνιστικών σχέσεων, δηλαδή των σοσιαλιστικών, είναι η κατανομή ενός μέρους των προϊόντων ανάλογα με την εργασία, που είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κληρονομιάς και μόνο ως προς τη μορφή μοιάζει με την εμπορευματική ανταλλαγή. Ο νέος τρόπος παραγωγής δεν την έχει αποβάλει, γιατί δεν έχει ακόμα αναπτύξει την ανθρώπινη

παραγωγική δύναμη και τα μέσα παραγωγής στις αναγκαίες διαστάσεις με ευρύτατη χρησιμοποίηση της νέας τεχνολογίας. Η παραγωγικότητα της εργασίας δεν επιτρέπει ακόμα αποφασιστικά μεγάλη μείωση του εργασιμου χρόνου, εξάλειψη των βαριών εργασιών και της εργασιακής μονομέρειας, ώστε να εξαλειφθεί η ανάγκη του κοινωνικού καταναγκασμού προς εργασία.

Η σχεδιασμένη κατανομή της εργατικής δύναμης και των μέσων παραγωγής συνεπάγεται τη σχεδιασμένη κατανομή του κοινωνικού προϊόντος. Είναι δηλαδή ριζική η διαφορά σε σχέση με την κατανομή του κοινωνικού προϊόντος μέσω της αγοράς στη βάση νομοτελειών και κατηγοριών της εμπορευματικής ανταλλαγής.

Ο χρόνος εργασίας στο σοσιαλισμό είναι το μέτρο της ατομικής συνεισφοράς στην κοινωνική εργασία για την παραγωγή του συνολικού προϊόντος. Λειτουργεί ως μέτρο της κατανομής εκείνων των προϊόντων ατομικής κατανάλωσης που ακόμα κατανέμονται «σύμφωνα με την εργασία».

Η πρόσβαση στο μέρος του κοινωνικού προϊόντος που κατανέμεται «ανάλογα με την εργασία» καθορίζεται από την ατομική προσφορά εργασίας του καθενός στη συνολική κοινωνική εργασία, χωρίς να διαχωρίζεται σε σύνθετη ή απλή, χειρωνακτική ή όχι. Μέτρο της ατομικής προσφοράς είναι ο χρόνος εργασίας, που καθορίζεται από το σχέδιο με βάση τις συνολικές ανάγκες της κοινωνικής παραγωγής και τους υλικούς όρους της παραγωγικής διαδικασίας. Στον καθορισμό του χρόνου εργασίας συνυπολογίζονται οι ιδιαίτερες ανάγκες της κοινωνικής παραγωγής για τη συγκέντρωση εργατικού δυναμικού σε περιοχές, κλάδους κ.λπ. Επίσης, υπολογίζονται ιδιαίτερες κοινωνικές ανάγκες, όπως είναι η μητρότητα, οι ειδικές ανάγκες αναπήρων και άλλων ατόμων. Η ατομική στάση απέναντι στην οργάνωση και υλοποίηση της παραγωγικής διαδικασίας παίζει αποφασιστικό ρόλο στην παραγωγικότητα της εργασίας, στην εξοικονόμηση υλών, στην εφαρμογή παραγωγικότερων τεχνολογιών, στην ορθολογικότερη οργάνωση της εργασίας, στην άσκηση εργατικού ελέγχου στη διοίκηση - διεύθυνση.

Δημιουργούνται προϋποθέσεις για τη διαμόρφωση πρωτοπόρας κομμουνιστικής στάσης στην οργάνωση και εκτέλεση της εργασίας στην παραγωγική μονάδα ή κοινωνική υπηρεσία, με τη μείωση των καθαρά ανειδίκευτων και χειρωνακτικών εργασιών, τη μείωση του εργασιμου χρόνου, σε συνδυασμό με την πρόσβαση σε επιμορφωτικά προγράμματα, υπηρεσίες αναψυχής, πολιτισμού, τη συμμετοχή στον εργατικό έλεγχο. Απορρίπτεται η χρηματική μορφή κινήτρων.

Η σοσιαλιστική εξουσία που παραλαμβάνει από τον καπιταλισμό ως κληρονομιά μεγάλο αριθμό μισθωτών, που προέρχονται από τις διοικητικές υπηρεσίες του καπιταλισμού (κρατικούς υπαλλήλους, από το διοικητικό μηχανισμό στις επιχειρήσεις), επιδιώκει την πολιτική και πολιτιστική προσαρμογή και εργασιακή ένταξή τους στις σοσιαλιστικές παραγωγικές μονάδες και τις κοινωνικές υπηρεσίες.

Η σχεδιασμένη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων στον κομμουνιστικό τρόπο παραγωγής απελευθερώνει όλο και περισσότερο χρόνο από την εργασία, ο οποίος αξιοποιείται για το ανέβασμα του μορφωτικού - πολιτιστικού επιπέδου του εργαζόμενου, για τη συμμετοχή του στην άσκηση των καθηκόντων εξουσίας και διεύθυνσης παραγωγής κ.λπ. Η διαμόρφωση κομμουνιστικής στάσης στην άμεσα κοινωνική εργασία εξαρτάται από την ολόπλευρη ανάπτυξη του ανθρώπου ως παραγωγικής δύναμης στη νέου τύπου κοινωνία που οικοδομείται και των κομμουνιστικών σχέσεων.

Η διαπάλη του νέου με το παλιό. Αναγκαιότητα η συνειδητή και σχεδιασμένη εξάλειψη των στοιχείων της ανωριμότητας

Η πλήρης επικράτηση των νομοτελειών του κομμουνισμού προϋποθέτει το ξεπέρασμα των στοιχείων ανωριμότητας που χαρακτηρίζουν την κατώτερη βαθμίδα του, το σοσιαλισμό.

Στο σοσιαλισμό δεν έχει εξαλειφθεί κάθε κατάλοιπο προγενέστερων τρόπων παραγωγής, δεν έχουν διαμορφωθεί οι υλικές συνθήκες, ώστε ο νέος τρόπος παραγωγής να πάρει πλήρως τον κομμουνιστικό χαρακτήρα του, ώστε να έχει πλήρη ισχύ η αρχή «από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του».

Αρχικά παραμένουν μορφές ατομικής και ομαδικής ιδιοκτησίας, που αποτελούν βάση για την ύπαρξη των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων.

Στη βάση της οικονομικής ανωριμότητάς του, παραμένουν κοινωνικές ανισότητες, διαστρωματώσεις, ουσιαστικές διαφορές ή αντιθέσεις, όπως ανάμεσα στην πόλη και το χωριό, στους εργαζόμενους της πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας, στους εργάτες υψηλής και χαμηλής ειδίκευσης, οι οποίες πρέπει σταδιακά, σχεδιασμένα να εξαλειφονται.

Κατά τη σοσιαλιστική οικοδόμηση, η εργατική τάξη σταδιακά και όχι ενιαία αποκτά τη δυνατότητα να έχει ολοκληρωμένη γνώση των διαφορετικών τμημάτων της παραγωγικής διαδικασίας, της επιτελικής δουλειάς, ουσιαστικό ρόλο στην οργάνωση της εργασίας. Ως συνέπεια των δυσκολιών αυτής της διαδικασίας, είναι ακόμη δυνατό εργαζόμενοι με διευθυντικό ρόλο στην παραγωγή, εργαζόμενοι της πνευματικής εργασίας και υψηλής επιστημονικής ειδίκευσης, να αυτονομούν το ατομικό ή και το ομαδικό συμφέρον τους από το κοινωνικό συμφέρον, να διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο από το συνολικό κοινωνικό προϊόν, αφού δεν έχει κυριαρχήσει η κομμουνιστική στάση απέναντι στην εργασία. Η αντιμετώπιση τέτοιων φαινομένων είναι υπόθεση της ταξικής πάλης που διεξάγεται σε συνθήκες σοσιαλιστικής οικοδόμησης, υπό την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Η κοινωνική επανάσταση δεν περιορίζεται στην κατάληψη της εξουσίας και στη διαμόρφωση της οικονομικής βάσης για τη σοσιαλιστική ανάπτυξη, αλλά επεκτείνεται σε όλη τη σοσιαλιστική πορεία, περιλαμβάνει τη σοσιαλιστική ανάπτυξη για την προσέγγιση της ανώτερης, κομμουνιστικής βαθμίδας.

Στη συνέχεια, οι νέες σχέσεις επεκτείνονται και βαθιάινουν, αναπτύσσονται οι κομμουνιστικές σχέσεις και ο νέος άνθρωπος σε ανώτερο επίπεδο που κατοχυρώνει την ανεπίστρεπτη κυριαρχία του κομμουνισμού, εφόσον έχουν καταργηθεί οι καπιταλιστικές σχέσεις παγκόσμια ή τουλάχιστον στις αναπτυγμένες και στις βαρύνουσες στο ιμπεριαλιστικό σύστημα χώρες.

Στη σοσιαλιστική πορεία εμπεριέχεται η δυνατότητα αντιστροφής και οπισθοδρόμησης προς τον καπιταλισμό, όπως ανέδειξε η πείρα της αντεπαναστατικής ανατροπής της ΕΣΣΔ και των άλλων σοσιαλιστικών κρατών. Η οπισθοδρόμηση, σε κάθε περίπτωση, αποτελεί προσωρινό φαινόμενο στην Ιστορία. Το πέρασμα από έναν κατώτερο τρόπο παραγωγής σε έναν ανώτερο δεν είναι ευθύγραμμη ανοδική διαδικασία. Αυτό αποδεικνύει και η ίδια η ιστορία επικράτησης του καπιταλισμού.

Το άλμα που συντελείται κατά τη διάρκεια της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, δηλαδή κατά την επαναστατική περίοδο μετάβασης από τον καπιταλισμό στον αναπτυγμένο κομμουνισμό, είναι ποιοτικά ανώτερο από κάθε προηγούμενο, καθώς οι κομμουνιστικές σχέσεις, ως μη εκμεταλλευτικές, δε διαμορφώνονται στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Διεξάγεται ένας αγώνας του νέου ενάντια στις επιβιώσεις του παλιού σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής, πάλη για ριζική αλλαγή όλων των οικονομικών σχέσεων και κατ' επέκταση όλων των κοινωνικών σχέσεων σε κομμουνιστικές.

Κατά το μακρόχρονο αυτό πέρασμα από την καπιταλιστική στην αναπτυγμένη κομμουνιστική κοινωνία, η πολιτική της επαναστατικής εργατικής εξουσίας, με καθοδηγητική δύναμη το Κομμουνιστικό Κόμμα, αποκτά προτεραιότητα στη διαμόρφωση, επέκταση και εμβάθυνση, στην πλήρη και ανεπίστρεπτη κυριαρχία των νέων κοινωνικών σχέσεων, όχι βουλησιαρχικά, αλλά στη βάση των νομοτελειών του κομμουνιστικού τρόπου παραγωγής.

Είναι διαρκής πάλη για την εξάλειψη κάθε μορφής ομαδικής και ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα και προϊόντα παραγωγής και της μικροαστικής συνείδησης που έχει βαθιές ιστορικές ρίζες. Είναι αγώνας για τη διαμόρφωση κομμουνιστικής συνείδησης και στάσης στην άμεσα κοινωνική εργασία.

Η σοσιαλιστική συσσώρευση που επιτυγχάνεται οδηγεί σε ένα νέο επίπεδο ευημερίας. Το νέο επίπεδο κάνει δυνατή τη σταδιακή επέκταση των νέων σχέσεων στο μέρος των παραγωγικών δυνάμεων που προηγούμενα δεν ήταν ώριμο να ενταχθεί στην άμεσα κοινωνική παραγωγή. Ολοένα και διευρύνονται οι υλικές προϋποθέσεις για την κατάργηση όποιων διαφορών παραμένουν στην κατανομή του κοινωνικού προϊόντος στους εργαζόμενους της άμεσα κοινωνικής παραγωγής, για τη συνεχή μείωση του υποχρεωτικού χρόνου εργασίας, για τη συνεχή μορφωτική - πολιτιστική ανάπτυξη και τεχνολογική ή επιστημονική ειδίκευση, την εκρίζωση θρησκευτικών προκαταλήψεων, αντιδραστικών και αναχρονιστικών αντιλήψεων, ηθών και κοινωνικής συμπεριφοράς στις σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων.

Σύμφωνα με τον καθολικό κοινωνικό νόμο της αντιστοίχισης των σχέσεων παραγωγής με το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, το κάθε ιστορικά νέο επίπεδο ανάπτυξης των δευτέρων, που επιτυγχάνει η σοσιαλιστική οικοδόμηση, απαιτεί την παραπέρα «επαναστατικοποίηση» των σχέσεων παραγωγής και όλων των οικονομικών σχέσεων, στην κατεύθυνση της πλήρους μετατροπής τους σε κομμουνιστικές μέσω της επαναστατικής πολιτικής.

Η ανάπτυξη του κομμουνιστικού τρόπου παραγωγής στην πρώτη βαθμίδα του, τη σοσιαλιστική, είναι διαδικασία για την εξάλειψη της κατανομής του κοινωνικού προϊόντος με χρηματική μορφή. Η κομμουνιστική παραγωγή -και στην ανώριμη βαθμίδα της- είναι άμεσα κοινωνική παραγωγή.

Θεμελιακές αρχές συγκρότησης της σοσιαλιστικής εξουσίας

Η σοσιαλιστική εξουσία είναι η επαναστατική εξουσία της εργατικής τάξης, η δικτατορία του προλεταριάτου. Η εργατική εξουσία αντικαθιστά όλους τους αστικούς θεσμούς, που έχει τσακίσει η επαναστατική δράση, με τους νέους λαογέννητους θεσμούς.

Η επαναστατική εργατική εξουσία προϋποθέτει υψηλού βαθμού οργάνωση με όλα τα μέσα. Απαιτεί εργατικό έλεγχο στην άσκηση διοίκησης των βιομηχανικών μονάδων, πρώτα απ' όλα στους κλάδους στρατηγικής σημασίας, ώστε να πραγματοποιείται το δημιουργικό οικονομικό - κοινωνικό και πολιτιστικό έργο της σε όλες τις συνθήκες -σε περίοδο πιθανού πολέμου ή τη σχετικά πιο ειρηνική περίοδο σοσιαλιστικής οικοδόμησης- για να γίνει εφικτή η υπεροχή της εργατικής και λαϊκής πλειοψηφίας απέναντι στην οργανωμένη εγχώρια και εξωτερική αντίσταση του κεφαλαίου, στην αντεπαναστατική δράση του μετά από την απώλεια της εξουσίας του.

Προϋποθέτει προετοιμασία και ικανότητα για την ταχύτερη δυνατή κινητοποίηση των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής, όλου του εργατικού δυναμικού μέσω του Κεντρικού Σχεδιασμού, ώστε γρήγορα να αποκαταστήσει τις απώλειες της περιόδου πανεθνικής κρίσης που έχει προηγηθεί, της αντίστασης των καπιταλιστών, αλλά και των ανώτερων μεσαίων στρωμάτων, του εξωτερικού οικονομικού αποκλεισμού, των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων κ.λπ.

Οι θεμελιακές αρχές της επαναστατικής εργατικής εξουσίας προκύπτουν από την αντικειμενική θέση της εργατικής τάξης στην κοινωνικοποιημένη παραγωγή, η οποία όμως δεν έχει κατακτήσει ενιαία συνείδηση του κοινωνικού της ρόλου.

Οι θεμελιακές αρχές της νέας εξουσίας βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με την παλιά, την αστική εξουσία, επειδή η κοινωνικοποιημένη εργασία καθιστά άχρηστη την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Η έκταση και οι μορφές που χρησιμοποιεί η επαναστατική εργατική εξουσία για την καταστολή της αντεπαναστατικής δράσης εξαρτώνται από τη στάση πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων απέναντι στις δύο αντιμαχόμενες δυνάμεις, την εργατική και την καπιταλιστική.

Η οργάνωση της νέας εξουσίας είναι υπόθεση όλης της εργατικής τάξης. Η συμμετοχή των άλλων κοινωνικών δυνάμεων

Το σοσιαλιστικό κράτος, ως όργανο της ταξικής πάλης που συνεχίζεται με άλλες μορφές και σε νέες συνθήκες, δεν έχει μόνο αμυντική - κατασταλτική οργανωτική λειτουργία. Έχει δημιουργική, οικονομική, πολιτιστική, διαπαιδαγωγική, υπό την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος. Εκφράζει μια ανώτερη μορφή δημοκρατίας, με βασικό χαρακτηριστικό της την ενεργητική συμμετοχή της εργατικής τάξης και γενικότερα του λαού στη διαμόρφωση της σοσιαλιστικής κοινωνίας, στην επίλυση όλων των παλιών αντιφάσεων και των κοινωνικών ανισοτήτων, στον έλεγχο της διεύθυνσης των παραγωγικών μονάδων, των κοινωνικών και διοικητικών υπηρεσιών, όλων των οργάνων εξουσίας από κάτω έως πάνω. Εξασφαλίζεται η άσκηση κριτικής σε αποφάσεις και χειρισμούς που εμποδίζουν τη σοσιαλιστική οικοδόμηση, με την απρόσκοπτη καταγγελία υποκειμενικών αυθαιρεσιών, γραφειοκρατικής στάσης στελεχών και άλλων αρνητικών φαινομένων και παρεκκλίσεων από τις σοσιαλιστικές - κομμουνιστικές αρχές.

Βάθρο της εργατικής εξουσίας είναι η υποχρέωση κάθε ικανού και ικανής να εργάζεται -στην εργάσιμη σύμφωνα με το νόμο ηλικία- και μέσω της εργασίας του να ασκεί τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του ως προς τα όργανα εξουσίας, ενώ τα ίδια τα όργανα, συνολικά το εργατικό κράτος εξασφαλίζει σε όλους εργασία αντίστοιχη με την ειδικευση ή επανειδίκευσή τους, ανεξάρτητα από το μορφωτικό επίπεδο, τη γλωσσική, πολιτιστική, θρησκευτική κληρονομιά του.

Θεμέλιο της εργατικής εξουσίας είναι η παραγωγική μονάδα, η κοινωνική υπηρεσία, η διοικητική μονάδα, ο παραγωγικός συνεταιρισμός.

Στη Συνέλευση των εργαζομένων θεμελιώνεται η άμεση και έμμεση εργατική δημοκρατία, η αρχή του ελέγχου, της απόδοσης ευθύνης και της ανακλητότητας.

Το εκλογικό δικαίωμα στη σοσιαλιστική εξουσία σημαίνει ο εργαζόμενος να εκλέγει και να εκλέγεται σε όλα τα όργανα εξουσίας, να ελέγχει και να ανακαλεί συμβούλους και αντιπροσώπους, δικαίωμα που μπορεί να στερηθεί μόνο ως εφαρμογή του ποινικού - πειθαρχικού Δικαίου.

Η εργατική εξουσία επιδιώκει να εργαστούν οι ικανές προς εργασία γυναίκες μη συντάξιμης ηλικίας. Για τις γυναίκες που δεν είχαν προηγούμενα εργαστεί και είναι κοντά στη συνταξιοδότηση εξασφαλίζεται η άσκηση του εκλογικού τους δικαιώματος.

Το ίδιο αφορά τους ενήλικες μη εργαζόμενους σπουδαστές - φοιτητές που ασκούν το δικαίωμά τους μέσω της αντίστοιχης εκπαιδευτικής μονάδας φοίτησης που απαρτίζεται από τους εργαζόμενους και τους φοιτητές.

Οι συνταξιούχοι συμμετέχουν μέσα από τις διαδικασίες του τελευταίου εργασιακού τους χώρου.

Τμήματα του πληθυσμού με ειδικά προβλήματα ασκούν τα δικαιώματά τους είτε ως συνταξιούχοι είτε εντασσόμενοι σε εργασία με ευνοϊκότερους όρους ή σε ειδικές εκπαιδευτικές - παραγωγικές μονάδες.

Η σοσιαλιστική εξουσία διασφαλίζει για «αλλόγλωσσα» τμήματα του πληθυσμού τη διάσωση της γλώσσας και των πολιτιστικών παραδόσεων, τη γνωριμία με τις ιστορικές ρίζες τους, εντάσσοντας ειδικό πρόγραμμα στο ενιαίο εκπαιδευτικό και πολιτιστικό σύστημα. Καταργεί τους ξεχωριστούς οικισμούς, παίρνει ειδικά μέτρα για να εκπροσωπούνται στα ανώτερα όργανα.

Η εργατική εξουσία εκφράζει τη συμμαχία της με τους μεμονωμένους αυτοαπασχολούμενους και τους συνεταιρισμένους αγρότες, δίνοντας τη δυνατότητα της ξεχωριστής αντιπροσωπευσής τους μέσω των Συμβουλίων τους, για τα οποία ψηφίζουν αντίστοιχα και οι συνταξιούχοι. Τα συμβούλια αυτά έχουν μεταβατικό χαρακτήρα, αφού αντιστοιχούν σε μεταβατικές μορφές ιδιοκτησίας, με προοπτική την ένταξη αυτών των στρωμάτων στην άμεσα κοινωνική παραγωγή.

Ο εργατικός χαρακτήρας της εξουσίας διασφαλίζεται στη σύνθεση των περιφερειακών και κεντρικών οργάνων, στα οποία εκπροσωπούνται οι αυτοαπασχολούμενοι και οι συνεταιρισμένοι αγρότες.

Ορισμένες κατευθύνσεις για τη συγκρότηση των οργάνων εξουσίας

Η δομή των οργάνων εξουσίας περιλαμβάνει:

Το Εργατικό Συμβούλιο, το Περιφερειακό Συμβούλιο και το Ανώτατο Όργανο της Εργατικής Εξουσίας.

Το Ανώτατο Όργανο της Εργατικής Εξουσίας έχει την ευθύνη του Κεντρικού Σχεδιασμού, του δημιουργικού έργου στην οικονομία και σε όλες τις κοινωνικές σχέσεις, της περιφρούρησης της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, των διακρατικών σχέσεων. Έχει πλήρεις εξουσίες, νομοθετικές, εκτελεστικές, δικαστικές, τις οποίες οργανώνει αντίστοιχα με επιτελικές δομές.

Κρατικό όργανο ιδιαίτερης σημασίας είναι η Ανώτατη Διεύθυνση Κεντρικού Σχεδιασμού, που περιλαμβάνει και επιτροπές για ειδικά ζητήματα, όπως για τις ιδιαίτερες ανάγκες των γυναικών, των νέων, των ατόμων με ειδικές ανάγκες κ.λπ.

Όλα τα όργανα διέπονται από την αρχή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, η οποία εξασφαλίζει το ενιαίο του Κεντρικού Σχεδιασμού και την εξειδίκευση στην υλοποίησή του.

Η ρύθμιση του χρόνου εργασίας των μελών των οργάνων γίνεται από το χώρο εργασίας τους για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα της εκλογής τους και ανάλογα με το μέγεθος των υποχρεώσεών τους στα όργανα. Νομοθετικά αποκλείεται οποιοδήποτε οικονομικό προνόμιο. Το ίδιο ισχύει και για τους διευθυντές των σοσιαλιστικών παραγωγικών και διοικητικών μονάδων, των κοινωνικών υπηρεσιών.

Η Διεύθυνση της παραγωγικής μονάδας, της κοινωνικής υπηρεσίας ή διοικητικής μονάδας είναι πολυπρόσωπη, συμμετέχει στο Εργατικό Συμβούλιο. Ζήτημα ελέγχου και ανάκλησης της Διεύθυνσης θέτουν όλα τα αντίστοιχα Σώματα και όργανα.

Η τοποθέτηση - τουλάχιστον για τις μονάδες ενός σημαντικού μεγέθους - οικονομικού διευθυντή και διευθυντή παραγωγής είναι ζήτημα καταμερισμού τού ανάλογα εξειδικευμένου δυναμικού που αντιμετωπίζει ο Κεντρικός Σχεδιασμός. Τα όργανα εξουσίας έχουν την υποχρέωση να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για τη διοίκηση της μονάδας από το δυναμικό της.

Και στα τρία επίπεδα των οργάνων εξουσίας -Εργασιακό, Περιφερειακό, Πανελλαδικό- ιεραρχικά, ανήκει η οργάνωση της περιφρούρησης της επανάστασης, της Λαϊκής Δικαιοσύνης, ο ελεγκτικός μηχανισμός.

Σε όλα τα ειδικά όργανα -δικαστικά, ελεγκτικά, περιφρούρησης- συμμετέχουν αντιπρόσωποι των εργαζομένων, αλλά και εξειδικευμένο προσωπικό.

Στη θέση του αστικού Στρατού και των Σωμάτων καταστολής, που έχουν διαλυθεί εξολοκλήρου, δημιουργούνται νέοι θεσμοί της σοσιαλιστικής εξουσίας, στη βάση της επαναστατικής πάλης για τη συντριβή της αντίστασης των εκμεταλλευτών και την υπεράσπιση της Επανάστασης. Διαμορφώνεται νέο στελεχικό δυναμικό, διαπαιδαγωγημένο με τις αρχές της νέας εξουσίας, από νέους με εργατική καταγωγή. Αξιοποιείται η θετική πείρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, όπου τα καθήκοντα

περιφρούρησης των επαναστατικών κατακτήσεων δεν εκτελούνταν μόνο από τα μόνιμα ειδικά Σώματα, αλλά και από επιτροπές εργατών.

Το επαναστατικό Εργατικό Σύνταγμα και η ανάλογη νομοθεσία συγκροτούν το νέο Δίκαιο που αντιστοιχεί στις νέες οικονομικές σχέσεις.

Η εργατική εξουσία αξιοποιεί όλα τα νέα τεχνικά μέσα, ώστε να πετυχαίνει όχι μόνο την αποτελεσματικότητα στην άμυνα απέναντι στο διεθνή ιμπεριαλισμό, αλλά και τη συνεχή άνοδο της παραγωγικότητας, τη μείωση του εργάσιμου χρόνου, ειδικότερα την αύξηση της ικανότητας